

KOZÍ POHÁDKA O SLUNÍČKU

Ještě leží sníh,
když se koza dozví novinu,
že bude mít dvě bílá kůzlata.
„Do takového nečasu?“
lekne se a přemýšlí,
jak to zařídit, aby její kůzlata,
sotva přijdou na svět, nedostala rýmu.
Sluníčko leží v mracích, nesvíí, lenoší.
Koza dobře ví, že bez sluníčka teplo nebude.
„Slunce, sluníčko!“ zavolá na ně.
„Heč, já budu mít kůzlata! Nechtělo bys taky malá sluníčka?“
Slunce odhrne cípek mraku.
Copak o to, proč by ne?
Ale jsou vůbec nějaká?
„Jakpak by nebyla,“ řekne koza
„na naší loučce jsou, ale pod sněhem.“
Slunce si malá sluníčka moc přeje,
vypluje z mraků a opře své paprsky o loučku za kozím chlívkem.
Sníh zmizí a loučka se zazelená.
Když se přijdou koza s kůzlaty pást,
slunce už si tam hraje s malými sluníčky pampelišek a je rádo.

(O. Sirovátka, Běžel z lesa zajíček)

Proč by měla kůzlátka dostat rýmu?

Proč sluníčko nesvítilo?

Proč zmizel sníh z louky?

Co jsou malá sluníčka ve skutečnosti?

NAMALUJ OBRÁZEK O POHÁDCE.